

Pere Navarro

Nous horitzons per al nostre autogovern

Per un nou pacte fiscal

número 162

PAPERS DE LA FUNDACIÓ

**Nous horitzons
per al nostre autogovern**

Pere Navarro

Barcelona, 29 de febrer de 2012

Nota introductòria

Aquest número de la col·lecció *Papers de la Fundació* recull la intervenció del primer secretari del PSC, Pere Navarro, el passat 29 de febrer al Col·legi de Periodistes de Catalunya, a Barcelona. Incloem, a més, la presentació que en va fer l'exconseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells.

Març de 2012

© d'aquesta edició: *Fundació Rafael Campalans*
Trafalgar, 12, entresòl, 1a.
08010 Barcelona
Tel.: 93 319 54 12 - Fax: 93 319 98 44
e-mail: fundacio@fcampalans.cat
www.fcampalans.cat

Edició: a.bís, S.L.

ISSN: 1138-4514

Dipòsit legal: B-47.542-97

Index

Presentació

Antoni Castells 7

Nous horitzons per al nostre autogovern

Pere Navarro 17

Presentació

Antoni Castells

Primer Secretari del PSC, President Montilla, President Rigol, alcaldes, diputats, amics. És un honor trobar-me avui aquí, entre vostès, per presentar Pere Navarro, primer Secretari del PSC.

Per mi és un honor, i per alguns de vostès és, tal vegada, una sorpresa. He de reconèixer que el primer sorprès vaig ser jo mateix quan Pere Navarro va tenir l'amabilitat de proposar-m'ho, tenint en compte que ell coneix perfectament que les meves posicions no han estat ben bé coincidents amb les de la direcció del PSC en els darrers mesos, direcció de la qual vaig apartar-me, de fet, després de la reacció davant la sentència sobre l'Estatut. Una reacció que jo hauria volgut més nítida i conseqüent i, en definitiva, més a l'alçada del que els ciutadans tenien dret a esperar del partit que exercia les màximes responsabilitats de govern a Catalunya.

I també tenint en compte que ell sap perfectament com penso, entre altres coses, perquè Pere Navarro i jo hem tingut ocasió de parlar-ne diverses vegades, i algunes ben recentment. De manera que em va sorprendre, sí, però també em va semblar una deferència i, sobretot, un acte de coratge polític, al qual jo havia de correspondre.

De forma que aquí em tenen, presentant Pere Navarro. Els he dit que ell sap perfectament com penso, i quan m'ha demanat que el presentés, suposo que era per poder-ho compartir amb tots vostès, i no per dir unes paraules de compromís, simplement per sortir del pas.

El que penso és que avui a Catalunya és temps de reconstrucció. I pel que fa a l'espai polític en el que ell i jo ens situem, i des del partit que és el nostre, hi ha una necessitat apressada de reconstruir, gairebé des de zero, un projecte polític progressista, situat en el camp de l'esquerra, que aspiri a ser majoritari a Catalunya, alternativa de govern a CiU, i independent i autònom de qualsevol força política espanyola. Disposat a pactar-hi, és clar, però fent-se valer, des de la seva plena independència.

Crec que això no ho pot fer només el PSC. Però que tampoc es pot fer sense el PSC. I m'agradaria que es pogués fer sense trencar-lo, perquè sóc dels que creu que les fractures internes i les guerres fratricides sempre acaben portant al desastre. Encara que no sóc ningú per donar consells, jo encoratjo Pere Navarro a fer possible aquesta reconstrucció, i coratge ja he dit que no n'hi falta, i li desitjo tota la sort i tot l'encert en aquest propòsit.

Però jo no estic avui aquí, ni per avalar ningú, ni per donar lliçons, i encara molt menys per dir al PSC el que ha de fer. Estic aquí per parlar en nom meu, i de ningú més, i prou feina tinc, molt sovint, per saber què he de fer jo mateix.

Pere Navarro, en canvi, parla en nom del PSC. Ara és la veu del PSC, un gran partit, que ha contribuït com molt pocs ho han fet, a vertebrar el país, i que ha de recuperar aquest paper central en la política catalana. Ho necessita el partit, per suposat, però també ho necessita Catalunya.

Avui els parlarà dels nous horitzons de l'autogovern, i molt en especial del pacte fiscal. També sobre aquestes qüestions coneix bé el que penso, i em permetran que els en digui unes molt breus paraules.

En la meva opinió, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut ha deixat en la més pura provisionalitat l'encaix de Catalunya a Espanya. La sentència diu que el pacte d'autogovern que era l'Estatut, o aspectes prou importants del mateix, no té cabuda dins de la Constitució. I crec que no ens podem resignar a acceptar que les úniques respostes que s'escoltin davant d'una qüestió tan transcendental siguin, per un costat, la de la involució autonòmica, la de la revisió involutiva de la Constitució, discurs en el que semblen embarcades les grans forces polítiques espanyoles, i que fa responsable de tots els mals, començant per la crisi i el dèficit públic, a les CCAA. I, en l'altre extrem, la de l'adéu a

Espanya, la de considerar superada l'etapa constitucional, la més profitosa i fructífera de la nostra història recent. Encara que seria bo que fóssim conscients que aquesta posició se situa cada vegada menys en un extrem i correspon a un corrent de fons molt potent, que ocupa creixentment un espai en la centralitat de la política catalana. En tot cas, i en definitiva, crec que no ens podem resignar a acceptar que els únics discursos possibles siguin el de negar Catalunya per afirmar Espanya; o bé el de negar Espanya per afirmar Catalunya.

De fet, les relacions entre Catalunya i Espanya estan presidides cada cop més per la dinàmica de la polarització entre aquestes dues posicions, que, no cal dir-ho, es potencien mútuament. No cal que els digui que si cal escollir un costat de la línia divisòria, tinc molt clar en quin estic. Però això pot suposar un esquinçament traumàtic, que no estic gens segur que ens enforteixi com a país. Per això, sempre m'ha semblat imprescindible, i encara ho és més després de la sentència de l'Estatut, que el PSC faci sentir amb força la seva veu. I avui això, fer sentir la seva veu, significa tenir clar que cal refer, gairebé de dalt a baix (també en aquest terreny estem en temps de reconstrucció), el pacte d'autogovern, un pacte bilateral, de Catalunya a Espanya.

Un dels elements fonamentals d'aquest pacte d'autogovern és, per suposat, el finançament. Ara estem instal·lats en una espècie d'onada, d'aquests tipus d'onades a les quals és tan propens el país, a favor del pacte fiscal. Es fan actes públics, manifestos, pronunciaments i no deixa de ser sorprenent, perquè de moment cap veu autoritzada no sembla haver explicat ben bé alguns dels aspectes fonamentals d'aquest pacte fiscal (per exemple, la quantia en que ha de millorar el finançament).

Tampoc ens ha d'estranyar aquesta onada. Estem en temps de crisi, la gent té la percepció, més que fonamentada, que Catalunya no obté un tracte just per part de l'Estat (ja no cal dir en relació a Madrid),

que la solidaritat, molt elevada, que realitzem els catalans, no solament no és reconeguda, sinó que se'ns fa passar per un país insolidari. I aprofitant aquests fets, alguns han tingut un interès molt poc objectiu i molt partidista en donar per amortitzat l'acord de finançament del 2009. De manera que, encara que no se sàpiga massa bé quin és l'objectiu, hi ha el clima propici per generar el tipus d'onada a la que m'he referit.

Però és precisament en moments com aquests que els dirigents polítics han d'actuar, sí, amb determinació i fermesa per defensar els interessos del país, però també amb saviesa i sentit de la responsabilitat. Per saber conduir i respondre a aquest clima emocional, no per ajudar a desfermar-lo i un cop desfermat, jugar amb ell plantejant objectius impossibles, o portant les coses a un carreró sense sortida.

En tot cas, jo crec que hi ha una cosa bastant elemental. Quan es planteja un projecte tan ambiciós com és, pel que en coneixem o intuïm, el pacte fiscal, cal tenir clares dues qüestions: quin és el punt de partida i quin és l'objectiu. De la primera qüestió en puc parlar amb un cert coneixement. El punt de partida és el nou model de finançament. I aquest acord va suposar un canvi essencial de model i un canvi molt important des del punt de vista quantitatiu.

Ara tenim les dades liquidades del 2009, que ens diuen dues coses. Primera, que ja el primer any d'aplicació, el nou model ha proporcionat 2.400 milions d'euros més dels que proporcionava l'anterior, per sobre de les previsions que aleshores vam fer des del govern. Això vol dir que en el moment en què el nou model estigui en ple funcionament (ja saben que s'aplica gradualment), l'increment de recursos se situarà a prop dels 3.700 milions d'euros.

Segona, el nou model ens col·loca, també per primer cop, per sobre de la mitjana. També en aquest punt, per damunt de les previsions que va

fer el govern. Varem dir que ja el primer any passaríem a estar uns 2,6 punts per sobre de la mitjana (cal recordar que veníem de quatre punts per sota), i que en el moment de plena aplicació ens situarem 5 o 6 punts per damunt. Doncs bé, les dades ens diuen que ja el primer any (el 2009) estarem 3,6 o 6 punts, segons es comptin o no els recursos destinats a competències exclusives, per sobre de la mitjana.

El model és, doncs, un bon model. I que ho digui jo té poc valor, és clar, perquè sóc part interessada. El que és important és el que diuen les dades i aquestes són incontrovertibles. Per cert, permetin-me un parèntesi. He dit que és un bon model. A mi m'agrada més dir que és un bon model, que no això que es fa tan sovint de dir que és el millor model que hem tingut fins ara, o el millor de la història del nostre autogovern. I m'agrada més, perquè això s'ha de donar per suposat. Mai s'accepta canviar el model, si no es per millorar. I d'altra banda, un model pot ser millor que els anteriors i continuar sent dolent.

No, el model és un bon model. Ara bé, a condició que es compleixi, està clar. I en aquest punt, cal dir que els incompliments i la manca de lleialtat per part del govern de l'Estat (de moment, el socialista; als nous els hem de donar un cert temps per a que també incompleixin), han estat flagrants. No cal que els recordi el fons de competitivitat o la disposició addicional tercera. I altres coses, de les que potser no s'ha parlat tant, però tal vegada més decisives, perquè sovint acabem tan esgotats reclamant el que és obvi, que passa desapercebut l'incompliment de qüestions més de fons i essencials. Com, per exemple, la creació del Consorci Tributari, punt fonamental, perquè està clar que no és el mateix que l'Estat tingui en exclusiva la clau de la caixa a que la compartim. I aquest és un punt en el qual l'Estat ha incomplert descaradament el mandat de l'Estatut, després d'una dura i difícil negociació, en la que no hi ha va haver acord, perquè nosaltres no vam voler que el preu de l'acord fos acceptar una ficció.

Ara hi ha una proposta, que es diu pacte fiscal, que ens permet millorar aquest punt de partida? Magnífic. Encara que no s'ha explicat clarament, tot sembla apuntar que es tracta d'un model similar al del concert que tenen les comunitats forals. Si és així, hem de saber, que el concert té dos elements bàsics. Un és el tributari. L'altre, la quantia, que es desprèn directament del càlcul de la quota (el 'cupo') a pagar a l'Estat. Pel que fa a l'aspecte tributari, m'hi acabo de referir ara mateix. És fonamental, en efecte, que la Generalitat participi de manera decisiva en les responsabilitats de l'administració tributària dels impostos que paguem els ciutadans de Catalunya. I no només això, sinó que hi ha camp a recórrer per millorar altres aspectes (per exemple, en el terreny normatiu) també importants, sobre els que ara no m'estendré.

L'altre element bàsic és la determinació de la quota (el 'cupo'), que vol dir, en definitiva, la quantia. Fins ara no s'ha explicat en absolut quina és la proposta del govern en aquest punt. Ara bé, si del que es tracta és d'equiparar la situació de Catalunya a la del País Basc (de Navarra, ja, ni en parlem), hem de saber, continuant fent servir les dades relatives que he utilitzat abans, que això significaria col·locar-se no quatre, sis o deu punts per sobre de la mitjana, sinó setanta.

És a dir, si les CCAA de règim comú tenen 100 per habitant, les forals en tenen 170. Jo he estat conseller d'Economia i Finances, de manera, que si algú em pregunta si m'agradaria incrementar els recursos de la Generalitat en un 70%, poden comprendre que la meua resposta, sense cap mena de vacil·lació, seria: on s'ha de signar?

Coincidiran amb mi en que aquest és un tema essencial, perquè en definitiva estem parlant de quins són els límits que s'estableixen a la solidaritat, i quin és el resultat final expressat en increment de recursos. I si cal parlar seriosament, i crec que cal fer-ho, no pot quedar en la

nebulosa i indeterminació amb la que alguns l'aborden. De manera, que cal parlar-ne i aprofundir els objectius que es plantegen.

Ara bé, només demano dues coses. La primera, que tinguem clar el punt de partida: 3.680 milions d'euros i 106 de posició relativa. La segona és que l'equiparació amb les comunitats autònomes forals, hauria de suposar un augment d'aquest 70%, i l'èxit o el fracàs del projecte seran valorats en funció de quant de lluny o de prop quedem d'aquest objectiu. És per això, que caldria ponderar molt objectivament fins a quin punt és realitzable, perquè el que no es pot fer és crear unes determinades expectatives, per després tractar d'explotar la frustració de no haver-les assolit. Ni tampoc obtenir un resultat poc millor, en realitat, del que ja hem obtingut, embolicar-lo en un paper ben bonic i posar-li un llacet de color rosa, i a base de focs artificials, fer creure que s'ha aconseguit l'èxit més gran de la història. Ni una cosa ni l'altra, perquè això seria enredar als ciutadans, i estic convençut que ningú no té aquest propòsit.

Mirin, en matèria de finançament, tota ambició és poca. I nosaltres vam demostrar-ho quan varem negociar l'Estatut i quan varem negociar l'actual acord de finançament.

I també crec que en aquesta qüestió la unitat és imprescindible. La unitat de les forces catalanistes, aquí i allà, per defensar els interessos del país. En aquesta negociació, per nosaltres només hi ha un equip: Catalunya. I hem d'anar plegats, per assolir precisament aquests nous horitzons d'autogovern, dels quals els parlarà Pere Navarro.

Moltes gràcies, primer secretari, moltes gràcies, amic Pere, per haver-me donat l'oportunitat de presentar-te avui aquí, davant d'un públic tan distingit. Et desitjo tot l'encert. Coratge, preparació i

intel·ligència política no te'n falten. I saps que no et faltarà tampoc el suport per assolir els objectius més ambiciosos al servei de Catalunya.

Si et plau, tens la paraula.

Nous horitzons per al nostre autogovern

Pere Navarro

Els i les socialistes hem començat una nova etapa ara fa escassament un parell de mesos. Una nova etapa que tinc la responsabilitat de liderar en un moment especialment complex per al Partit, però sobretot per al nostre país i per als seus ciutadans i les seves ciutadanes.

Tothom és conscient que al PSC ens queda molta feina per fer i molt camí per recórrer a nivell intern, però hem de ser capaços, més enllà de les nostres dificultats, d'explicar de forma clara quin és el nou rumb que proposem per a aquest país. Encetem aquesta nova etapa, per tant, amb una voluntat inequívoca de reconstruir i ampliar la nostra capacitat de connexió i permeabilitat amb la societat, incorporant les seves preocupacions, les noves realitats i intentant projectar el futur a través d'una alternativa clara i creïble a tot allò que no ens agrada avui. A la vegada, som conscients que l'extraordinària situació de crisi actual ens reclama tenir les portes obertes a la col·laboració amb el Govern, per responsabilitat amb el país.

No obstant això, el Govern ha escollit altres opcions fins al moment. Hem de pensar que, com deia el President Pujol fa només uns dies, la seva vocació és pactar amb qui governa, que en aquest cas és el PP. I jo afegiria que és també amb qui comparteixen model. Per a nosaltres és perfectament compatible la voluntat d'arribar a acords amb el Govern per corresponsabilitzar-nos de la situació en benefici del país, com la necessitat que els i les socialistes, com a principal partit de l'oposició, construïm i traslладem una alternativa sòlida, creïble i possible a l'actual pacte de dretes que governa el nostre país. Pensem que així també ho entenen els ciutadans i les ciutadanes.

La meva intervenció, per tant, vol ser una expressió de les dues voluntats: la de la col·laboració en temes de país, i la de l'alternativa al pacte de dretes. I per això, vull començar aquesta intervenció amb alguns breus apunts en relació amb els nostres problemes més conjunturals, per

després entrar en matèria sobre el que crec que hauria de ser un espai compartit entre tots i totes, per arribar a acords i concretar accions conjuntes, com és el pacte fiscal.

On som i què és el que no ens agrada?

El primer apunt que crec que il·lustra de forma inqüestionable una gran part de la nostra situació és que l'últim trimestre de l'any passat Catalunya va tornar a entrar en recessió econòmica. Potser no tècnicament, però tot sembla apuntar que ho farà en finalitzar aquest primer trimestre de 2012.

Després d'un any de tímids creixements intertrimestrals durant el 2010 i part del 2011, hem tornat a un creixement negatiu del 0,4% l'últim trimestre de l'any passat. I les perspectives de tancament per al conjunt del 2012 són encara més negatives. No ha estat cap sorpresa. De fet, no hauria d'haver estat cap sorpresa tampoc per al Govern de la Generalitat. El que no entenem és per què van presentar uns Pressupostos en finalitzar el passat mes de desembre amb una previsió de creixement del 0,8% per a aquest any, quan tots els organismes nacionals i internacionals de prestigi ja feia setmanes que estaven descomptant l'entrada en la recessió per al 2012.

Segon apunt: Continuem realitzant la majoria de les anàlisis sobre la crisi que patim a Catalunya en funció de l'herència del Govern anterior i en funció de la lleialtat o deslleialtat dels successius Governos d'Espanya. Algú podria pensar que em vull distanciar de l'herència dels Governos de progrés liderats pel President Maragall i Montilla o de les decisions del President Zapatero. No és així.

El que crec, sincerament, és que és més fàcil tirar pedres contra la nostra pròpia teulada en un exercici de patriotisme descriptible, que mirar cap

endavant i aprofitar el camí recorregut, que ha estat intens i molt profitós en molts casos.

Tercer apunt: Els i les socialistes som perfectament conscients de fins a quin punt l'estat de les finances de la Generalitat no pot continuar en la situació en què es troba. I ho som, perquè va ser el Govern d'Entesa el primer que va haver de fer front a aquesta situació extraordinària.

Quan el maig del 2010 explota la crisi del deute sobirà a partir del cas grec, no és CiU qui governa.

- És el Govern d'Entesa el primer que va haver de prendre decisions. No dures, com havia fet des de 2008, sinó dràstiques: reducció dels sous dels funcionaris, però també augment de l'IRPF i d'altres impostos.
- És el Govern de Progrés el primer que es troba el tancament total dels mercats internacionals a qualsevol col·locació de deute que vingués d'Espanya. I, per tant, el primer que va haver de trobar solucions de finançament alternatives per no col·lapsar la Generalitat, com les emissions de bons minoristes.
- És el Govern d'Esquerres el primer que congela la despesa en els Pressupostos. I per molt fàcil que sigui parlar ara del nostre suposat desgavell, tant el President Mas com el conseller Mas-Colell saben perfectament que el dèficit que han heretat i el que ells han fet en el seu primer any de govern, és producte de la crisi i de la caiguda d'ingressos i no a l'inrevés.

És evident que la situació financera que van heretar no va ser idíl·lica. I és obvi que, com tot a la vida, sempre es pot fer més i millor. Però l'herència que l'actual Govern va rebre és el testimoni de les dificultats

que el Govern d'esquerres va haver de gestionar i una bona part de l'orientació de les mesures que calia prendre. I tenim la sensació que no l'han sabut aprofitar com calia.

Per tant, no acceptem cap lliçó sobre la necessitat de reduir el dèficit i l'endeutament i sobre els esforços o el coratge del Govern per fer front a aquesta necessitat. No ho acceptem, a més, d'un Govern que ha practicat retallades lineals, sense matisos, sobre les despeses que afecten els nostres serveis públics essencials, mentre renunciava a ingressos com el de l'Impost de Successions. Un Govern que no ha tingut el coratge de fer front als poderosos per fer que contribueixin més que la resta i ha renunciat a crear un veritable Impost sobre les grans fortunes.

Un Govern, en canvi, que no ha dubtat en fer patir a moltes famílies que es trobaven pràcticament sense recursos, canviant les regles del joc per accedir a la renda mínima d'inserció durant el mes d'agost. I tot això ho han fet criticant una dia rere l'altre la situació de les finances que es van trobar. Donant raons, en definitiva, al Govern central, avui més centralista que mai, per controlar encara més les nostres finances; i empitjorant, a la vegada, la credibilitat de la pròpia Generalitat per finançar-se en els mercats internacionals.

I tot plegat perquè al final el conseller Mas-Colell hagi de reconèixer haver creat un dèficit en el 2011 similar al que va heretar i amb un desviament respecte dels objectius europeus superior al del 2010.

Quart apunt: Hauríem de ser més conscients tots plegats que el nostres principals problemes avui en dia, el retorn de la recessió i el conseqüent augment de l'atur, tenen els seus orígens tant a Barcelona o a Madrid, com a Brussel·les o Berlín. I trobo que realitzem poques anàlisis i prenem poques decisions polítiques tenint en compte aquesta realitat que tant

ens colpeix. En aquest sentit, cal dir que els actuals executius català i espanyol comparteixen un mateix problema amb els Governos als quals han substituït: haver de gestionar una crisi econòmica i social sistèmica sense gaire marge d'actuació a curt termini per fer-li front.

I en canvi, tant Mas com Rajoy es diferencien profundament dels seus antecessors en una qüestió que considero fonamental per fer front a aquesta crisi, i és que tots dos comparteixen ideològicament les receptes més rígides i dogmàtiques contra la crisi econòmica i per això les practiquen amb tanta voluntat i determinació i es donen suport mútuament per aplicar-les. Perquè creuen en elles.

Zapatero i Montilla veien en les reformes l'única alternativa per protegir el que és essencial del nostre model de benestar. Mas i Rajoy, en canvi, les utilitzen per reduir el nostre Estat del Benestar a la mínima expressió. Pateixen del mateix mal que pateix Merkel o Sarkozy, el mal de no voler mirar cap a l'altra banda de l'Atlàntic, de no voler sentir parlar d'una política del tresor i pressupostària comuna o de l'avenç en la unió política europea, de no voler sentir a Christine Lagarde, de no llegir a Manuel Castells o Javier Solana.

Fa poques setmanes una editorial del *New York Times* es preguntava sense embuts: "Per què els líders europeus estan tan capficats en negar la realitat?" Per què ho estan, també, el President Mas o el President Rajoy?, em pregunto jo.

Sincerament, cada vegada són més els indicis que ens fan pensar que són i seran les polítiques de Rajoy i Mas, i no les que vam fer els i les socialistes, les que ens portaran al cercle viciós de dèficit, austeritat i recessió:

- Recessió econòmica i atur

- Empobriment dels nostres ciutadans i les nostres ciutadanes.

- Destrucció del nostres serveis públics
- Submissió silenciosa a les decisions que prenen els líders alemanys o francesos.
- I cap incentiu per a la reactivació econòmica i la creació d'ocupació. Sense creixement, sense tornar a generar ingressos, ningú no pot tornar els seus deutes.

Nosaltres, que creiem profundament en la col·laboració públicoprivada, veiem amb gran preocupació, per exemple, la creixent supeditació d'allò públic a allò privat. Per evitar arribar a aquest punt, els i les socialistes hem proposat al Govern tant en el 2011, com ara en el 2012, mesures concretes que ens permetrien arribar a un equilibri entre les mesures imprescindibles per complir amb els compromisos de dèficit i les actuacions en l'àmbit de la recuperació econòmica. Encara esperem que el Govern en vulgui parlar.

Aquesta és la situació en la qual ens trobem, més enllà del que vulguin fer veure els que estan interessats en fer passar bou per bèstia grossa. Entrem, però, en matèria sobre el que us volia parlar avui que és el futur del nostre autogovern, i més específicament de les nostres relacions financeres amb l'Administració central.

Vull centrar la meva intervenció sobre aquestes quatre premisses:

1. Hi ha un espai prou important per compartir i anar plegats en la millora del nostre autogovern.
2. Ens cal mirar més enllà de les nostres fronteres i analitzar què passa a Europa i al món.

3. Hem d'incorporar els efectes de la crisi social i econòmica al nostre diagnòstic per fer front al futur més immediat.
4. No tenim perquè començar de zero, perquè portem molt camí fet. No hem de renunciar als nostres èxits compartits, sinó avançar a partir d'ells.

Vull començar per preguntar-me, què volem dir quan parlem d'autogovern?

- Volem dir poder polític per desenvolupar-nos de forma autònoma i atendre les nostres necessitats d'acord amb la nostra pròpia voluntat.
- Volem dir llibertat per promoure i protegir l'essència dels trets que ens identifiquen com a nació.
- Volem dir recursos econòmics que ens permetin gaudir de la nostra llibertat i exercir el nostre poder polític segons la nostra forma de reconèixer-nos.

És evident que l'anàlisi que podem fer avui sobre el nostre autogovern no és igual que la que es podia fer abans de la Sentència del Tribunal Constitucional sobre el nostre Estatut. Però això ens obligaria a fer una profunda reflexió de país sobre tot un conjunt de qüestions que ens portarien a fer una conferència específica.

Avui, però, vull parlar especialment de les relacions financeres entre Catalunya i la resta de l'Estat, altrament dit pacte fiscal, com a possible lloc de trobada de les forces polítiques catalanistes.

La veritat és que no crec que aquest sigui l'únic espai que podem compartir. Però és veritat que avui el comú denominador sobre el nostre autogovern es pot concentrar en aquest tema.

Dit això, vull fer primer de tot alguns comentaris:

Primer, no acabem de sortir-nos de l'anàlisi simple que vol fixar culpables i innocents per intentar fer passar de forma més senzilla el tràngol dels sacrificis imprescindibles que ens toca fer. I en canvi, ens continua costant molt aixecar la nostra mirada cap a Europa, que és el veritable camp de batalla del nostre futur com a societat.

Catalunya ha d'aspirar a ser una gran nació, que lideri un Estat encara més gran, que sigui el veritable referent de l'Europa del Sud i la Mediterrània. I considero que quan parlem de relacions financeres entre Catalunya i Espanya, també hauríem de tenir present aquesta visió dins d'Espanya i d'Europa.

Per això, com passa a Alemanya o Canadà, nosaltres volem un país amb una estructura federal sòlida, que ens permeti conjugar el nostre autogovern de la forma més ampla possible amb el nostre compromís amb Espanya i sobretot amb Europa. Això significa, entre altres coses, que volem caminar cap a un model on la primera condició per acceptar la solidaritat és que aquesta sigui justa.

Segon. No fa ni tres anys que vam pactar un bon acord de finançament i no fa ni un any que hem conegut els resultats del primer any d'aplicació. Sembla que existeixen, però, raons per tornar a replantejar-lo. No ho neguem. Però hem de ser conscients, això sí, del context en què realitzem la nostra demanda.

Un context que té poca relació amb el del 2004, quan es va iniciar el camí per obtenir el nou model de finançament vigent, projectant-lo sota la lògica de caràcter federal i la garantia de l'Estatut.

L'any 2004, Artur Mas ja feia temps que havia esbossat la seva primera proposta de concert econòmic per a Catalunya com a conseller

d'Economia. Ho havia fet a través d'una conferència l'any 1999. Any electoral, per cert. El resultat de tot plegat el vam conèixer el 2001. El model de finançament que aquell any van pactar el PP i CiU va millorar escassament el resultat del nostre finançament.

Però va fer-ho, i és just reconèixer-ho. Tot i que no va deixar de ser una prolongació més dels models de finançament que havien anat evolucionant des de la transició.

El 2004, a més, ens trobàvem en una estable i permanent fase ascendent de les nostres economies, que no obligava a Europa a aprofundir urgentment en els processos d'integració política.

Aquest escenari ha canviat.

La unió política europea ha de ser una de les nostres referències per al futur immediat. Una Europa que potenciï el protagonisme dels territoris per sobre dels Estats membres. Ja no diguem dels que tenen una clara personalitat pròpia, com és el cas de Catalunya.

En aquest context, ni nosaltres ni ningú no es pot permetre intentar confondre la gent o ficar-la en aventures que pretenen premeditadament esprèmer el fracàs col·lectiu per obtenir rèdits polítics.

Per això la nostra proposta consisteix en avançar en un model de caràcter federal que vol dir coresponsabilitat, bilateralitat, suficiència de recursos, solidaritat, incentius a l'esforç fiscal i lleialtat institucional.

Parlem d'un model ambiciós, just i possible.

I tercer i últim punt. Estem convençuts que per aconseguir aquest model, ja tenim prou camí recorregut. No tenim cap necessitat de posar-ho tot

potes enlaire, començar de zero i anar amenaçant amb una trencadissa que no volen ni tan sols aquells que la promouen.

La realitat, però, és que tenim una proposta del Govern sobre la taula. Una proposta de canvi del model de finançament, diguem-ho ben clar que, més enllà de l'eufemisme del pacte fiscal, vol aconseguir una espècie de concert econòmic per a Catalunya.

Objectivament falten moltes concrecions perquè sapiguem exactament en què es tradueix aquest model a Catalunya i quins rendiments en trauríem.

Però malgrat això, de la proposta del Govern es pot intuir la voluntat de:

- a) Obtenir el màxim poder polític sobre els nostres ingressos, cosa que expressem col·loquialment com la clau de la caixa.
- b) Millorar els recursos dels que disposa Catalunya per fer front a les seves necessitats.

Una proposta, en qualsevol cas, que de ben segur podem arribar a compartir, plantejada en aquests termes i davant una proposta del Govern, crec que tots hem de ser especialment curosos a l'hora de valorar-la.

Per poder encetar el debat sobre la qüestió de forma seriosa és necessari, primer, analitzar on som i, segon, valorar els objectius i quines són les alternatives per arribar-hi.

On som?

Cal primer que establim un punt de partida clar que ens expliqui amb precisió i seguretat com està funcionant el model vigent, tant des del punt de vista conceptual com avaluant el seu rendiment real. Només

així tindrem criteri i capacitat per encertar en la definició dels canvis i evolucions que podrem proposar de forma unitària o, almenys, amb el suport més ampli possible.

I el primer que crec que podem dir és que els catalans i les catalanes partim d'un bon acord de finançament. Algú podria dir que tots els acords de finançament milloren l'anterior. I tindrien molta raó.

Però em permetran que els digui que l'acord de 2009 no representa una simple millora quantitativa respecte de l'anterior, sinó que dóna lloc a un nou model que suposa un canvi qualitatiu i quantitatiu decisiu.

En primer lloc, l'acord de finançament del 2009 suposa un canvi qualitatiu, que s'expressa en tres aspectes bàsics:

- Per una banda, en relació amb els ingressos tributaris. Amb el model vigent s'incrementa significativament la participació de Catalunya en el rendiment dels grans impostos sobre els quals tenim cedida una part de la recaptació. Això ha permès, entre altres coses, que el nostre finançament provingui fonamentalment dels impostos que paguem i no de les aportacions de l'Estat.
- Per una altra banda, el nou mecanisme de distribució dels recursos entre les Comunitats Autònomes (l'anivellament), reflexa de forma clara i transparent qui fa i qui rep la solidaritat.
- A més, aquest anivellament passa de ser total (amb el model anterior el 100% dels recursos que obtenien les Comunitats Autònomes pel rendiments dels impostos cedits anaven a la bossa comuna per ser repartits entre tots), a ser parcial.

D'aquesta forma, ara, el 25% dels recursos que cada Comunitat Autònoma ha generat va a parar directament a la mateixa Comunitat i només el 75% va a parar a la bossa comuna per a la seva distribució entre tota la resta de territoris.

Aquest punt és transcendental, perquè permet resoldre la que ha estat una de les reivindicacions permanents de Catalunya (després de l'anivellament, hem de quedar per sobre de la mitjana i no per sota, com succeïa fins ara) i suposa, de fet, establir límits a la solidaritat.

En segon lloc, el model suposa un increment molt important de la quantia de recursos de la Generalitat, que en el moment de la plena aplicació (el quart any) ha d'arribar a una xifra propera als 3.700 M€. Si ens fixem en els resultats del primer any d'aplicació del nou model de finançament per a Catalunya veurem que els guanys han superat fins i tot les previsions prudentes que va fer en el seu moment el Govern de la Generalitat un cop aconseguit l'acord.

El 2009 Catalunya va obtenir 2.421 M€ més del que hagués obtingut amb l'anterior model. 391 M€ per sobre del que s'havia previst obtenir en un primer moment. Amb aquest resultat Catalunya se situa en un índex de recursos per càpita del 106%, significativament per sobre de la mitjana.

Es tracta d'una millora dels recursos per habitant que ens situa, ja en el primer any d'aplicació, gairebé al nivell que es preveia assolir un cop aplicat totalment el model l'any 2013.

El nou model representa per a Catalunya un increment dels recursos per habitant del 18%.

Si parlem de la posició de Catalunya respecte de les altres Comunitats Autònomes, amb el model vigent Catalunya passa de ser la tercera

Comunitat abans d'aplicar el model a ser la quarta un cop aplicat. Només un any abans, amb el model acordat per CiU, passàvem de ser la segona Comunitat a ser l'onzena. Hem fet, per tant, un camí significatiu en l'aproximació al manteniment de l'ordinalitat abans i després d'aplicar el model.

Malgrat les xifres, però, que són precisament dades i no opinions, no han faltat crítiques més o menys interessades al model, com és normal i fins i tot necessari. Però hi ha qui ha volgut aigualir els resultats amb sentències sobre el model, sense parar-se a analitzar els resultats de la seva aplicació i malgrat beneficiar-se dels seus resultats.

Es diu, per exemple, que el nou model no és bo perquè si ho fos no tindríem el dèficit públic que tenim. La veritat és que, veient la realitat d'altres territoris similars al nostre, que en teoria no tenen problemes de finançament, o la de molts Estats que evidentment no tenen aquest problema, és fàcil concloure que si no haguéssim pactat el model actual, no haguéssim pogut aprofitar els seus guanys i tindríem un dèficit bastant superior.

Es diu que el problema del finançament és que es va negociar malament. Que es va deixar oberta la possibilitat que l'altra part l'incomplís.

Però en canvi tothom en reivindica el seu compliment. Ei, i nosaltres els primers. Mai no hem deixat de fer-ho. Només cal veure les cartes del conseller Castells a la ministra Salgado. Sense cap tipus de matís.

Però, si és així, o defensem que no ens falten raons per reclamar el seu compliment o defensem que l'altra part té motius per incomplir. El que no sembla coherent es criticar model i el seu incompliment.

També es diu que aquest model no soluciona el problema de dèficit fiscal que patim. Però tothom que coneix la problemàtica dels fluxos fiscals entre ciutadania i administracions és conscient que el model de

finançament no és ni l'únic, ni segurament el principal instrument per aconseguir reduir el nostre dèficit fiscal. I, sincerament, no coneixem cap experiència internacional de disseny d'un model de finançament que tingui per objectiu assolir un determinat nivell de resultats en base a les balances fiscals.

I ja que parlem de balances fiscals, potser tothom hauria de tenir molt clar que som nosaltres els catalans qui més interessats estem en la transparència de la seva publicació, els que més curiosos hem de ser garantint el rigor de la seva elaboració, oferint totes les dades i metodologies possibles i fent-ho de la forma menys controvertida possible, per no enganxar-nos-hi els dits i que altres ho puguin utilitzar en la nostra contra.

En qualsevol cas, nosaltres creiem que en molts casos el problema no és tant el model ni la seva precisió o exigència. Igual que reconeixem la voluntat inequívoca de negociar-ho i pactar-ho, denunciem la falta de voluntat política que s'ha produït en massa ocasions per complir-ho i la deslleialtat que s'ha derivat d'aquesta falta de voluntat. I continuarem denunciant-ho on calgui i com calgui.

Arribats a aquest punt podríem preguntar-nos, això vol dir que el model no té serioses mancances i que és intocable? No. Pensem que l'anivellament parcial que conté encara és excessiu. Creiem que hi ha tota una part tributària encara per desenvolupar.

El que volem dir, per tant, és que el model actual és un bon punt de partida que pot i ha de ser millorat en base a les nostres aspiracions col·lectives en termes de suficiència i autonomia financera i per tal de garantir de forma inqüestionable l'aplicació del principi de lleialtat institucional.

I en aquesta ocasió, cal destacar que, a diferència del model del 2001 acordat per Mas, el nou model de finançament preveu:

a) Mecanismes d'actualització anual de les variables bàsiques del model, com la població, de forma que no rebrem recursos en funció de la població que teníem fa deu anys.

b) Mecanismes quinquennals d'actualització i revisió que obliguen l'Estat i la Generalitat a negociar la seva millora abans de l'any 2013.

Què proposem?

Aconseguir el segon pacte fiscal de Catalunya amb la resta de l'Estat. Creiem que s'han d'aprofitar els mecanismes de revisió del model vigent per aprofundir en les característiques federals del model de finançament català, en la línia dels objectius que acabo d'esmentar.

Per això la nostra proposta es fonamenta en cinc punts:

1. BILATERALITAT: S'ha de reclamar més autonomia financera, major coresponsabilitat fiscal i aprofundir en els mecanismes bilaterals. Proposem la creació immediata del Consorci entre l'Administració Tributària de l'Estat i l'Agència Tributària de Catalunya, tal i com disposa l'article 204.2 de l'Estatut. El Consorci ha d'estar presidit per la Generalitat, que també és Administració de l'Estat, i s'ha d'establir en condicions d'igualtat efectiva, per tal de compartir la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de TOTS els impostos que es paguen a Catalunya.

Perquè tothom ens entengui, volem compartir la clau de la caixa i tenir l'última paraula.

Aquest Consorci s'ha d'establir com a única Administració Tributària a Catalunya. És necessari, per altra banda, plantejar al Govern de l'Estat l'increment progressiu de la nostra participació en el rendiments dels impostos cedits parcialment.

2. **MÉS JUSTÍCIA I MÉS TRANSPARÈNCIA:** Proposem la simplificació dels diferents fons que constitueixen el model. Així, tots els recursos s'han de repartir segons el mateix criteri d'anivellament parcial del Fons de Garantia dels Serveis Públics Fonamentals.

A la vegada, creiem que s'ha de reclamar més justícia en termes de reconeixement de l'esforç fiscal i de major exigència sobre la solidaritat.

Abans hem vist que l'actual model proporcionava la novetat de l'anivellament parcial, el 25% dels recursos tributaris que generem ens els quedem directament, el 75% restant van a la bossa comú per a la seva redistribució.

Hem dit també que creiem que aquest anivellament parcial encara és excessiu. El que proposem, per tant, és reduir el volum de recursos que anivellem. O sigui, la nostra aportació a la bossa comú. Des del 75%, que posem actualment, dels recursos que obtenim pels impostos cedits, fins al 50% al llarg de les properes dues revisions del model.

Posar gradualment menys diners a la bossa comú des d'on es redistribueixen els recursos de forma solidària, representa de forma efectiva limitar el volum de recursos aportem perquè siguin repartits per criteris de solidaritat.

Pensem que aquesta mesura incentiva a les CCAA receptores a assolir el major grau d'autonomia financera possible i ser molt menys dependents de les CCAA aportadores, tot i que som conscients que és impossible assolir la convergència total en termes reals.

Per tant sempre existirà solidaritat estructural, com passa a qualsevol estat federal, com Alemanya o Canadà.

3. **DIVERSITAT DE MODELS:** En un Estat plurinacional ha de ser natural que existeixin diferents models de finançament atenent a la diversitat d'identitats i voluntats d'autogovern que poden existir.

Defensem que Catalunya pot tenir un model de finançament PROPI, atenent a la seva voluntat d'autogovern, a partir de l'evolució dels elements que conformen l'actual finançament i atenent-nos a què la diversitat de models no suposa un privilegi per si mateix, tal com es desprèn de l'article 138 de la Constitució Espanyola.

És evident, però, que una de les distorsions més importants a la qual està sotmès el finançament de Catalunya, a l'igual que la resta de CCAA, resulta del fet que els diferents models existents proporcionen resultats significativament diferents.

Per aquests motius, resulta imprescindible desenvolupar els mecanismes previstos a l'article 201.4 de l'Estatut i al segon punt de la seva Disposició Addicional Quarta, que vol evitar efectes discriminatoris sobre el finançament de Catalunya.

A la vegada s'han de crear mecanismes complementaris que garanteixin que fins que no es produeixi l'equilibri entre els diferents models, el finançament de Catalunya mantindrà un diferencial de creixement positiu en relació a aquests altres models.

4. RENOVAR LA DISPOSICIÓ ADDICIONAL TERCERA: Proposem renovar, a través del corresponent acord polític, la vigència pràctica de la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut, per al període 2013-2018, per tal de compensar el dèficit d'inversions acumulat al llarg dels darrers anys.

Cal recordar, que l'esperit d'aquesta previsió estatutària era la compensació d'un dèficit històric d'inversions en infraestructures per part de l'Administració central a Catalunya. Esperit que s'ha vist distorsionat a la baixa pels efectes de la crisi econòmica sobre el volum general d'inversions del Govern central.

La Disposició Addicional Tercera, però, no pot ser considerada com un element del model de finançament, ja que per la seva naturalesa no afecta pròpiament el volum de recursos de qual pot disposar la Generalitat.

Tanmateix, la necessitat de la seva previsió és il·lustrativa d'un sistema de distribució territorial dels recursos que també determina en bona mesura les balances fiscals resultants.

5. MILLORAR EL FINANÇAMENT LOCAL: La millora del finançament de les administracions locals és la gran assignatura pendent de la nostra democràcia. El nostre Estatut d'Autonomia recull també en el Títol VI de finançament, garanties respecte a la suficiència i autonomia dels governs locals a l'hora d'exercir les seves competències.

Una millora del sistema de finançament de la Generalitat no va necessàriament acompanyada d'una millora del finançament del món local. Per això, proposem la creació immediata d'una Comissió d'Estudi que elabori una proposta de desplegament del títol VI de l'Estatut referent als governs locals i al finançament del món local català.

Aquesta és la proposta dels i les socialistes i crec, sincerament, que tenim raons per ser positius en relació amb els avenços aconseguits en matèria de finançament autòmic.

Jo no renuncio al camí recorregut perquè penso que no només és positiu, sinó que ha anat en la bona direcció. Crec que és un camí en el qual hem d'insistir perquè ja ha començat a donar bons resultats.

Per resumir:

1. Tenim un model que suposa un canvi essencial respecte dels anteriors:
  - Fa dependre els nostres recursos fonamentalment dels tributs que paguem els catalans i les catalanes.

- Ens situa per primera vegada per sobre de la mitjana gràcies a un anivellament parcial, que suposa un límit a la solidaritat i una recompensa pel nostre esforç fiscal.
- Ens proporciona un significatiu increment de quantia des del primer any d'aplicació fins arribar als 3.700 M€ en guanys que rebrem el 2013.

2. Tenim una proposta que aprofundeix en el caràcter federal del model actual, que es fonamenta en l'Estatut, però que vol anar més enllà i que està perfectament alineada amb els objectius que persegueix el Govern amb el seu pacte fiscal:

- Administració tributària única, que recapti, on time, TOTS els impostos que es paguen a Catalunya, compartida amb l'Administració Central, però presidida per la Generalitat, que és Estat. En definitiva, clau de la caixa.
- Aprofundir en els criteris d'anivellament parcial, que vol dir quedar-nos directament amb un percentatge més gran encara dels ingressos que generem i ajustar la solidaritat per evitar que acabi penalitzant als que més contribueixen.
- Més enllà dels ingressos tributaris que han de ser pilar fonamental dels recursos financers de cada territori, proposem la simplificació en un únic fons del repartiment dels recursos entre les diferents Comunitats Autònomes perquè els resultats de l'anivellament siguin coherents amb el criteri de solidaritat justa que es pretén assolir, tant en termes de recursos per habitant en relació a la mitjana, com en elements d'ordinalitat.
- Major capacitat per modificar els impostos.

- Equiparació de resultats amb la resta de models existents i renovació de la Disposició Addicional Tercera, per tal d'anar reduint les divergències en resultats i continuar avançant en la reducció del dèficit fiscal, més enllà del model de finançament, que només és una part de la balança.
- Aposta per avançar, a partir de l'avenç en els eixos que acabo d'esmentar, en un model propi, el pacte fiscal català, que no és ni el concert basc, ni el conveni navarrès. Els i les socialistes proposem un model que significa un avenç en les relacions amb Espanya des d'una òptica federal, en la línia de l'avenç europeu en matèria d'integració política, que s'emmarca en les experiències contrastades internacionalment de federalisme fiscal, que pretén fer de Catalunya un exemple de lideratge regional europeu i que aposta per una solució ambiciosa, justa i possible.

He de dir que crec que hem avançat una mica des que vam presentar aquestes propostes a l'octubre passat a la Comissió parlamentària que tractava el model de concert econòmic. Des de llavors, hem sentit algunes veus que semblava que avalaven algunes de les nostres propostes des de les files de Convergència.

Però, és veritat que hi ha qui, de totes formes, insisteix que vol anar més lluny, no sabem exactament en què. Si és així, nosaltres estem disposats a parlar-ne sense cap condició prèvia, però el que no farem serà confondre a la gent.

Estem disposats a pactar una posició conjunta d'una gran part de les forces polítiques catalanes, perquè coincidim amb moltes d'elles sobre les necessitats que he apuntat abans.

No tenim cap problema en fer les anàlisis, les trobades, públiques i privades, les reunions que faci falta per parlar-ne.

Per tant, vull que quedi molt clara una cosa, nosaltres no posarem mai obstacles a l'ambició de Catalunya. El Govern ens tindrà al seu costat pel que faci falta si el que vol aconseguir són els objectius que expressen les seves propostes; clau de la caixa i millora dels recursos de Catalunya, perquè com hem vist abans, hi coincidim plenament.

No sé si el Toni quan era conseller es va sentir mai tan recolzat per l'oposició, però crec que no. Em temo que en tot cas serà el PP, l'actual soci del Govern, qui realment farà impossible el concert econòmic per a Catalunya.

El que no farem serà donar suport a un model ple d'inconsistències jurídiques i d'incerteses econòmiques. No contribuïrem a confondre a la gent ni caminarem de forma premeditada per un carreró sense sortida.

Si parlem d'objectius, llavors, en volem parlar, pactar i anar junts amb totes les forces polítiques amb les que coincidim en aquests objectius. I ens hi posarem d'acord, estic convençut.

Però si el que es pretén és parlar només de titulars grandiloqüents i de l'administració del seny i la rauxa en funció dels calendaris electorals, amb nosaltres que no hi comptin. Nosaltres no hi podrem ser, per responsabilitat amb el país i per honestetat amb nosaltres mateixos.

Ens tocarà jutjar llavors els èxits del Govern en la consecució dels seus objectius. I si volen vendre que han aconseguit el concert econòmic, nosaltres només ho podrem valorar en funció de si realment aconsegueixen els mateixos resultats que obté el País Basc o Navarra. Això vol dir aconseguir un 70% més de recursos dels que s'obtenen ara.

Si no és així, el model es podrà dir com vulguin, però no serà el concert econòmic. I, com ja els hi he dit, el que no acceptarem és que s'intentin confondre a la gent. No abonarem aventures, per poder explotar el fracàs.

De la mateixa manera, el que tampoc no farem serà certificar un resultat escassament millor però ben embolicat, com ja ha passat en altres ocasions, i intentar fer veure que tots els guanys han estat gràcies als seus esforços.

Per tant, per acabar. Cal que quedi clar que:

El PSC no té cap problema en parlar sobre aquest tema, en dialogar i pactar, des de posicions raonables i amb objectius clars que podem compartir, perquè crec que no estem tan lluny com sembla.

Tenim la sensació, però, que trigarem a veure com acaba tot això. Sembla que ara és el Govern el que vol parar les màquines. A l'octubre van accelerar els treballs de la Comissió parlamentària perquè aquesta emetés les seves conclusions i arribar així a les Eleccions al Parlament amb la bandera del concert ben alta.

Avui, en canvi, CiU no troba mai el moment d'elevat el debat d'aquestes conclusions al Ple del Parlament. Portem quatre mesos des que es van aprovar les conclusions a la Comissió del Parlament i ens preguntem, per què el Govern no vol accelerar el debat definitiu al Parlament de la seva mesura estrella?

Allò que a l'octubre era extremadament urgent i improrrogable avui no té ni data al Parlament, ni cita amb el President Rajoy, ni reunió amb el Ministre Montoro. I, digueu-me agosarat, però em temo que no en tornarem a parlar fins que no estiguin ben a prop les properes Eleccions al Parlament. Temps al temps. Espero sincerament equivocar-me, perquè si fins avui, semblava que era el PSC el que no s'aclaria, tot i que les nostres posicions en aquest tema sempre han estat meridianament clares, avui ni aquesta ja és una excusa per al Govern.

A partir d'avui és el Govern el que ha de prendre una decisió sobre què vol fer. Si no ho fa, no serà per la nostra manca de predisposició per arribar a un acord per anar junts on calgui, compartint objectius i pactant mesures que siguin raonables i possibles.

Amigues i amics, vaig acabant...

He intentat explicar amb la màxima claredat la proposta del PSC, sense paranys ni segones lectures, sense amagar-ne res i amb la voluntat de començar un diàleg sincer amb la resta de forces polítiques del país.

Fa massa temps que estem parlant de pacte fiscal, però fins avui ningú no havia fet un pas endavant. Jo he decidit fer-ho. Conscient dels riscos que suposa, però il·lusionat per la potencialitat i les possibilitats dels nostres posicionaments.

Com ja he dit, la nostra és una proposta ambiciosa, possible i justa. Una proposta que vol que Catalunya decideixi sobre els seus impostos. Una proposta que vol ser solidària, però que vol que aquesta solidaritat no generi injustícia per Catalunya.

El Toni Castells sap millor que ningú com és de complicat assolir un nou model de finançament que sigui bo per a Catalunya. Però ho va aconseguir. Perquè sabia el que volia, tenia molt clar com aconseguir-ho i no va caure en les trampes que li van posar. He parlat amb ell els darrers dies i no dubtis Toni que vull fer-ho en el propers mesos, perquè avui el PSC inicia un camí que ningú com tu coneix.

Però també vull que la resta de forces polítiques tinguin una cosa clara: el que avui he exposat és el que el PSC vol per a Catalunya, i encara no sabem el que pensen o volen la resta de partits.

Nosaltres estem oberts a escoltar, a debatre i a arribar a acords. Però la màxima responsabilitat per assolir un acord la té el govern, com la va tenir el President Montilla en el seu moment.

Ara és el President Mas qui ha de moure fitxa. Cal que expliqui què vol, com ho vol i amb qui ho vol. Aquí i a les Corts Generals. La gent ens està mirant amb atenció. Tots aquells conciutadans que no tenen feina, que veuen que els seus fills i filles no acaben de trobar el camí, que no veuen la llum a l'horitzó... Tots ells ens estan mirant.

Molts d'ells surten al carrer i es manifesten, com hem pogut comprovar avui en arribar aquí, en defensa dels seus llocs de treball, de la seva salut o de la seva educació. I jo avui els vull dir que el PSC no contribuirà a fer créixer el desànim del país, ni els portarà a carrerons sense sortida, com tampoc deixarà de defensar amb tots els seus instruments els interessos de Catalunya.

I ja que avui parlàvem de finances i per tant també de fiscalitat, també vull dir que el gran espoli fiscal que hem de combatre és el que realitzen cada dia aquells que es poden permetre evadir impostos amb impunitat. Que l'espoli del frau fiscal i l'economia submergida suposa una pèrdua de recaptació per les nostres arques públiques que alguns xifren en més de 20.000 milions d'euros només a Catalunya. Això significa 20 hospitals a la Vall d'Hebron cada any, o significa que el dèficit públic de l'any a Catalunya va ser de 6.700 milions d'euros una tercera part d'aquesta quantitat que patim en frau fiscal.

Finalment, ho vaig dir quan vaig ser escollit primer secretari del PSC i avui ho reitero: vull una vida política catalana transparent, i per contribuir a què així sigui, aquesta és la nostra proposta. Ara li toca als altres.

La situació econòmica és tan complicada que no podem perdre ni un minut, i que ningú no s'equivoqui, aquells ciutadans i ciutadanes que ho estan passant malament no ens perdonarien que diguem una cosa i fem una altra.

El PSC no ho farà, el que avui he dit ho defensarem amb convicció. Espero que tothom faci el mateix, espero que tothom expliqui la seva posició, que digui amb qui la vol negociar i la defensi amb la mateixa convicció.

Si tothom ho fa així, guanyarà Catalunya, i sobretot, guanyaran els catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

Fundació
Rafael Campalans